

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: F. H.

proti

žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Horní Slavkov
sídlem Hasičská 785, 357 31 Horní Slavkov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020 a o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že žalovaná žalobci neumožnila přístup k počítači a omezené internetové síti, a to přímo ve Věznici Horní Slavkov, nebo přemístěním do jiné vhodné věznice, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a nezákonný zásah

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před zásahem, spočívajícím v tom, že žalovaná mu neumožnila přístup k počítači a omezené internetové síti, tj. k prostředkům nutným k činnostem, směřujícím k plnému dosažení účelu trestu a k vytvoření předpokladů k vedení řádného soběstačného života, a to přímo ve Věznici Horní Slavkov, anebo přemístěním do jiné vhodné věznice. Žalobce se dále domáhal přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020, kterým mu žalovaná nepovolila nechat si poslat a užívat kalkulačku.

II.

Žaloba a její doplnění

2. Podstatná žalobní argumentace spočívala v tom, že žalobci je bezdůvodně odpírána možnost získávání nových znalostí a dovedností, které jsou vhodné jeho intelektu a schopnostem. Žalobce žádal žalovanou o uvolnění přístupu k výpočetní technice a omezené internetové síti a vytvoření podmínek vhodných k samostudiu za účelem prohlubování znalostí k vytváření společensky pozitivních hodnot. Žádal o povolení převzít a užívat kalkulačku za účelem výpočtů složitých matematických příkladů, které jsou součástí studijních opor stavební fakulty VUT Brno, jejichž témata žalobce samostatně studuje. Žalobce se taktéž domnívá, že by bylo namíste jeho přemístění do jiné věznice, kde jsou odsouzení podobného intelektu a podobných zájmů a kde na odsouzené nemusí být uplatňován represivní výchovný vliv jako na odsouzené ve Věznici Horní Slavkov.
3. Žalovaná žalobcovy žádosti zbytečně a bezdůvodně zamítá a dezinterpretuje jejich obsah. Ve stanovisku ředitele žalované na žalobcovu žádost ze dne 7. 8. 2020 žalovaná bezdůvodně informovala žalobce o normách, díky kterým není v ČR možné studovat vysokou školu bez předchozí úspěšně složené maturitní zkoušky. Žalobce však nijak nezmiňoval zájem řádného studia vysoké školy, nýbrž zájem užívat kalkulačku během samostudia. Žalovaná tedy vlastním výkladem textu žádosti dospěla k zamítnutí žádosti o převzetí a užívání kalkulačky. Své stanovisko odůvodnila tím, že vzhledem k nemožnosti studovat řádně vysokou školu si žalobce nepotřebuje prohlubovat znalosti běžně získávané právě na vysokých školách, a tedy nepotřebuje ani kalkulačku. K dalšímu textu žádosti se žalovaná nevyjádřila. Žalovaná vykládá žádosti žalobce tak, aby bylo patrné, že je ve věci nekompetentní či že je omezena jinými zákony.
4. Represivní postup považoval žalobce vzhledem k účelu trestu (mj. eliminace rizik recidivy) za v demokratickém státě nepřijatelný. Přitom umožněním požadovaného nehrozí žádné bezpečnostní či jiné riziko. Jediným negativním dopadem by mohlo být narušování kázně a pořádku ze strany ostatních odsouzených, kteří by se, byť i důvodně, domáhali téhož. Tento negativní dopad lze však eliminovat přemístěním žalobce do jiné věznice, která disponuje žádanými podmínkami.
5. Zamítavými stanovisky žalované jsou žalobci odpírána jeho práva, čímž se vhodným způsobem neeliminují rizika recidivy, a není tak naplňován účel výkonu trestu. Žalobce se

domáhal nápravy spočívající v přemístění do jiné věznice, která by odpovídala jeho požadavkům a byla by blíže k místu bydliště žalobcových blízkých.

6. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že se domáhá určení, že zásah žalované ve věci jeho žádostí o povolení užívat a o poskytnutí přístupu k prostředkům, nutným k činnostem směřujícím k plnému dosažení účelu trestu a k vytvoření předpokladů k vedení řádného soběstačného života v souladu se zákonem, byl nezákonný. Dále se domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v nevytvoření vhodných podmínek nutných pro efektivní plnění účelu trestu a pro samostatné vytvoření předpokladů pro vedení řádného soběstačného života v souladu se zákonem, resp. v nepřemístění žalobce do věznice, kde jsou již takové podmínky pro soběstačné odsouzené s k tomu dostačujícím intelektem již vytvořeny.
7. Ve druhém doplnění žaloby žalobce uvedl, že ve vztahu k části žaloby směřující proti neumožnění nechat si zaslat kalkulačku a používat ji navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované v této věci ze dne 7. 8. 2020 zrušil, event. vyslovil nicotnost rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou. Žalobci byl na nástupním oddílu stanoven speciální program zacházení na základě vyhodnocení jeho rizik a potřeb. Tento byl následně aktualizován po přestěhování na kmenový oddíl. Na základě požadavku žalobce, který navázal kontakt s vysokou školou VUT v Brně, mu byl opětovně aktualizován program zacházení, kdy mu do zájmových aktivit bylo zakomponováno studium na VUT.
9. Žalobce si podal tři žádosti o přemístění z Věznice Horní Slavkov do jiné věznice. První dne 20. 6. 2019 do Věznice Heřmanice, kdy jako důvod uvedl „*návštěvy rodinných příslušníků, větší pravděpodobnost pracovního zařazení, možnost seberealizace a velký počet úředních jednání v Ostravském regionu*“. Tato žádost mu byla z důvodu naplněné kapacity zamítnuta dne 8. 7. 2019. Druhou žádost si podal dne 5. 12. [2019] do Věznice Jiřice, kdy jako důvod uvedl „*umožnění vegetariánské stravy, umožnění realizace návštěv s rodinou a umožnění seberealizace*“. Tato žádost mu byla zamítnuta dne 20. 12. 2019 z důvodu, že není vhodný pro pracovní zařazení ve věznici. Poslední žádost si žalobce podal dne 26. 5. 2020 do Věznice Bělušice, kdy jako důvod žádosti uvedl „*žádost o přemístění do Věznice Bělušice z důvodu pracovního zařazení, plnění vyživovací povinnosti*“. Tato mu byla dne 28. 5. 2020 zamítnuta s odůvodněním, že není vhodný pro pracovní zařazení ve věznici. Žalobce se dále ve dvou případech připojil k žádosti o přemístění rodinných příslušníků do Věznice Stráž pod Ralskem (žádost zamítnuta dne 24. 1. 2020) a do Věznice Znojmo (žádost zamítnuta dne 22. 9. 2020).
10. Tvrdí-li žalobce, že mu není umožněno „vytvoření podmínek pro studium“, na toto si žalobce podává opakovaně stížnosti a dotazy. Žalovaná odkázala soud na listiny, které dokazují, že se dotčené orgány (Vazební věznice Ostrava, odbor kontroly Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR, Krajské státní zastupitelství v Plzni, odbor výkonu vazby a trestu Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a generální ředitel Vězeňské služby ČR) zabývají žádostmi a stížnostmi žalobce na způsob realizace programu zacházení, a doposud neshledaly opodstatněnost těchto podání a stížností.
11. Výkon trestu odnětí svobody žalobce probíhá v souladu se zákonem č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody. Žalované nebylo zřejmé, na základě jakých zákonných

ustanovení se žalobce svých požadavků domáhá.

IV.

Replika žalobce a další vyjádření účastníků

12. Žalovaná si dle žalobcovy repliky není vědoma ani toho, co je předmětem žaloby a v čem žalobce spatřuje její účel. V případě, že nejsou v žalobním návrhu všechna tvrzení opírána o jednotlivá ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dá se předpokládat, že si žalovaná chybějící opěry dovodí logicky z textu žaloby sama. Žalovaná namísto vynaložení alespoň minimální snahy k nalezení vhodného řešení jen vyhledává důvody k prohlášení své nekompetentnosti, neznalosti či nevědomosti.
13. Předmětem žalobního návrhu je žalobcova snaha o smysluplné trávení volného času ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž za nejlepší volbu považuje tvorbu smysluplných společensky pozitivních hodnot v rámci seberealizace, k nimž je zapotřebí neomezovaný přístup k informačním technologiím. Tím chce žalobce docílit vedení soběstačného života v souladu se zákonem po propuštění z trestu. Žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a § 34 odst. 1 téhož, kdy by měl v případě možnosti zájem o zvýšení si kvalifikace podstoupením tzv. distanční výuky – online studijního kurzu „Nanotechnologie v potravinářství“ zprostředkovaného Thomasovou univerzitou v USA.
14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zmínila svoji nekompetentnost v rozhodování o věcech zmiňovaných v žalobním návrhu. Dle § 22 odst. 2 a § 30 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a též dle sdělení nadřízeného žalované není kompetentní k rozhodování o dané věci nikdo jiný, než zaměstnanci žalované. To, že je žalobce pravděpodobně jedinou v žalované věznici vězněnou osobou s výše popsanými zájmy, nemůže být důvod k nezákonnému postoji žalované k věci.
15. Žalobce v replice rovněž odkazoval na možnost ředitelů věznic provést dohodu o přemístění žalobce do takové věznice, která má v možnostech výchovný vliv na žalobce prohlubovat. Takovou dohodu lze učinit dle § 9 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a § 10 vyhlášky č. 345/1999 Sb., řádu výkonu trestu odnětí svobody.
16. Ve vyjádření ze dne 16. 10. 2020 žalobce dále uvedl, že dne 2. 10. 2020 podal ke Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR žádost o přemístění do jiné věznice z důvodů střetu zájmů a možných následků podání žaloby ve věci sp. zn. 57 A 105/2020 a další žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2, jakož i podání oznámení o podezření ze spáchání trestného činu úřední osobou. K posledně zmíněnému oznámení bylo příslušnými orgány zjištěno, že jednání dotčených zaměstnanců žalované v rámci kázeňského řízení nebylo v souladu se zákonem a bylo vedením věznice pod tíhou důkazů označeno alespoň za „ojedinělý exces“. Žalobce měl z důvodů shora uvedených pochybnosti o nepodjatosti zaměstnanců žalované při zpracování hodnocení jeho osoby a o důvěryhodnosti podaných informací.
17. V doplňujícím vyjádření ze dne 15. 12. 2020 žalovaná uvedla, že žalobce žádal o povolení používat ve výkonu trestu kalkulačku v písemné žádosti ze dne 26. 7. 2020. Tato žádost byla dne 7. 8. 2020 zamítnuta. Při pohovorech se speciálním pedagogem žalobce uvedl, že kalkulačku (a přístup k PC) potřebuje ke studiu na VUT Brno. Bylo mu vysvětleno, že jeho zájem o studium je pouze ve fázi verbální prezentace, zatím není ani z korespondence zřejmé, že by o studium usiloval. Žalobce při stanovení programu zacházení uvedl, že by

měl zájem studovat na VUT Brno a využít aktivit a služeb Institutu celoživotního vzdělávání VUT. Jeho zájmem v průběhu výkonu trestu bude zjistit si maximum informací. Žalobce byl upozorněn, že toto lze pouze formou individuální, kdy žalovaná má možnost zajistit mu vedení zaměstnancem s potřebným odborným vzděláním a poskytne mu maximální podporu tak, aby mohl rozvíjet své schopnosti, vědomosti a sociální dovednosti. Žalovaná uzavřela, že žalobce dosud neučinil v rámci své zájmové činnosti žádné kroky ke zjištění si informací o studiu na VUT.

18. Žalobce v dalším vyjádření ze dne 19. 1. 2021 zdůraznil, že nikde nezmiňuje žádné studium na VUT. Jak je patrné z příloh žaloby, žalobce navázal kontakt s ČVUT, VUT a příslušnými státními úřady, a na základě zájmu o sebevzdělávání mu byla zaslána příslušná literatura a studijní opory pro studijní programy s kombinovanou formou studia. Vše bylo zasláno na adresu věznice, což věznice eviduje, a proto musí být žalované tato skutečnost známa. Žalobce rovněž popřel, že by byl kdykoli informován o možnostech individuální podpory při vzdělávání.

V.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

19. Žalobce v průběhu ústního jednání setrval na své dosavadní argumentaci. Žalovaná rovněž trvala na zákonnosti svého dosavadního postupu.

VI.

Posouzení věci soudem

20. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).
21. O žalobě na ochranu před nezákonným zásahem soud rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí, přičemž v rozsahu, ve kterém se jednalo pouze o určení, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu v době tvrzeného zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).

VII.

Rozhodnutí soudu

22. Soud shledal důvodnou žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020.
23. Ve vztahu k této žalobě vycházel soud ze znění § 22 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého *lze odsouzenému v odůvodněných případech umožnit zakoupení, zaslání, případně dovezení a používání dalších věcí, majících vztah k zajištění jeho dalšího vzdělávání, programu zacházení s odsouzeným podle § 41 (dále jen „program zacházení“), případně zájmové činnosti, pokud tyto věci nebudou v rozporu s účelem výkonu trestu a jejich množstvím, povaha nebo užívání nebudou narušovat pořádek v bytovacím prostoru nebo škodit na zdraví anebo omezovat ostatní odsouzené.*
24. Ustanovení § 30 řádu výkonu trestu odnětí svobody k tomu upřesňuje: *Ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby rozhoduje o možnosti zakoupení, zaslání, případně dovezení a používání dalších věcí majících vztah k zajištění dalšího vzdělávání, programu*

zacházení, případně zájmové činnosti odsouzeného a stanoví podmínky, za kterých lze další věci používat. Jedná-li se o elektrospotřebiče s příkonem vyšším než 60 W, ředitel věznice uzavře s odsouzeným písemnou dohodu o úhradě paušální náhrady za spotřebu elektřiny.

25. Úkon, jímž byla vyřízena žádost žalobce o poskytnutí kalkulačky, soud vnímal jako rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť jím bylo autoritativně rozhodováno o veřejném subjektivním právu žalobce mít či nemít určitou věc u sebe. Vyřízení žádosti tudíž podléhá soudnímu přezkumu dle § 65 a násl. s. ř. s.
26. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012-40, soud předeseílá, že žalobce nebyl povinen brojit proti rozhodnutí žalované stížností, neboť *stížnost dle § 26 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se svou povahou blíží spíše podnětu k možnému uplatnění dozorčích úkonů než opravnému prostředku, neboť zákon stěžovateli v souvislosti s vyřizováním jeho stížnosti nesvěřuje žádná konkrétní procesní oprávnění.*
27. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žádost žalobce byla zamítnuta, neboť žalobce nedokončil střední školu, a tedy nemůže studovat školu vysokou. Tento rozhodovací důvod se nicméně míjí s obsahem žádosti žalobce, který žádal o poskytnutí kalkulačky pro samostudium, tj. pro svou zájmovou činnost, která ostatně vyplývá i z programu zacházení ze dne 9. 3. 2020, nikoli pro řádné studium vysoké školy.
28. Pokud žalovaná hodlala přistoupit k zamítnutí žádosti, měla se zabývat tím, zda žádost žalobce o poskytnutí kalkulačky je odůvodněná (zda je mezi kalkulačkou a realizací zájmové činnosti žalobcem určitý vztah), příp. měla argumentovat, že zde existuje některá z výjimek předvídaných v citovaném § 22 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (rozpor s účelem výkonu trestu, narušování pořádku, hrozba škody na zdraví...).
29. Žádnému z těchto bodů se žalovaná nevěnovala, a proto soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
30. Pokud se jedná o tvrzený nezákonný zásah, v tomto rozsahu soud žalobu důvodnou neshledal.
31. Předpokladem poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem ze strany správního orgánu je mj. přímé zkrácení na právech, kdy těmito právy mohou být toliko veřejná subjektivní práva konkrétní osoby (srov. § 82 s. ř. s. ve spojení s § 2 téhož zákona).
32. Je rovněž namístě podotknout, že lidská, resp. občanská práva odsouzených jsou do určité míry omezená, a odsouzení musí taková omezení, vyplývající z účelu výkonu trestu a odpovídající zájmům na zajištění bezpečnosti a organizačním možnostem věznice, strpět.
33. Soud k tomu vycházel z judikatury Ústavního soudu, z níž vyplývá, že *přístup k internetu není osobám ve výkonu trestu Úmluvou ani judikaturou Evropského soudu pro lidská práva garantován bez dalšího, jelikož svůj význam může mít například i režim toho kterého zařízení, v němž jsou konkrétní podmínky výkonu trestu realizovány. Pokud však osoby omezené na svobodě přístup k internetu mají, nemůže jim být obsah zobrazovaných informací neracionálně omezován.* Srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 2856/17. Totožné závěry budou nepochybně platné i pro přístup k výpočetní technice.
34. Pokud tedy žalovaná žalobci neumožnila a neumožňuje přístup k výpočetní technice a síti Internet, nezasahuje tím do žádných veřejných subjektivních práv, protože žalobci není žádné takové právo garantováno. Dále lze dodat, že řád výkonu trestu odnětí svobody v §

46 odst. 5 sice stanoví, že „odsouzeným zařazeným do některé z forem vzdělávání věznice vytvářejí vhodné podmínky pro studium, a to jak prostorové, tak organizační. Za účelem vzdělávání lze těmto odsouzeným umožnit používání výpočetní techniky na zařízeních poskytnutých věznicí a pod její kontrolou“, nicméně žalobce není zařazen do jakékoli formy vzdělávání. V jeho případě se jedná o zájmovou činnost, samostudium.

35. K opakovaným žádostem žalobce o přemístění do jiné vhodnější věznice, ve které by měl žalobce lepší možnosti trávení volného času samostudiem a kde by byl blíže své rodině, je třeba uvést, že přemísťování odsouzených na dobu nikoli přechodnou upravuje § 10 odst. 1 písm. b) řádu výkonu trestu odnětí svobody.
36. Pro samotné umístění odsouzeného do konkrétní věznice je směrodatný § 7 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého *se při rozhodování o umístění odsouzených podle § 9 odst. 3 zákona Generální ředitelství Vězeňské služby řídí zejména druhem programů zacházení s odsouzenými realizovaných v jednotlivých věznicích, možností poskytovat nebo zajišťovat potřebné zdravotní služby a podle možností též přihlíží k tomu, aby odsouzený vykonával trest co nejbližší místu pobytu blízkých osob.*
37. Právní řád přitom nekonstituuje právní nárok žalobce na umístění do jím preferované věznice. Jak totiž uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1749/08: *Současný stav práv stěžovatele, jejichž porušení tvrdí, byl navozen rozhodnutím Generálního ředitelství Vězeňské služby o umístění stěžovatele podle rozhodnutí soudu o přeřazení do věznice s dozorem (§ 9 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). To se mělo řídit zejména druhem programů zacházení s odsouzenými realizovaný v jednotlivých věznicích a podle možností též muselo přihlížet k tomu, aby stěžovatel vykonával trest odnětí svobody co nejbližší místu pobytu blízkých osob (§ 7 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů). Ze slova „zejména“ v daném právním předpise je patrné, že mohla být zohledňována i jiná kritéria, tedy i naplněnost kapacity věznic, či možnost zaměstnání odsouzených. [...] Předmětem procesního útoku stěžovatele totiž není rozhodnutí o jeho umístění po přeřazení do věznice s dozorem, nýbrž nevyhovění jeho žádosti o přemístění. Nevyhověním jeho žádosti o přemístění však nedošlo ke zhoršení jeho postavení, ani nedošlo k zásahu do jeho legitimního očekávání rozhodnutím orgánů Vězeňské služby. Pro přemístění odsouzeného na dobu nikoliv přechodnou rozhoduje buďto Generální ředitelství Vězeňské služby z důvodů hodných zvláštního zřetele v zájmu zabezpečení plnění účelu výkonu trestu nebo zabezpečení plnění úkolů Vězeňské služby, nebo se na něm dohodnou ředitelé stejného základního typu uplatňujících obdobné programy zacházení s odsouzenými za účelem prohloubení výchovného vlivu výkonu trestu nebo na základě kladného rozhodnutí o žádosti odsouzeného nebo jemu blízkých osob (§ 10 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 Sb.). Stručně řečeno, pokud jsou dána pro umístění odsouzeného základní kritéria, musí být pro jeho přemístění dána kritéria zvláštní. [...] právní řád nekonstituuje právní nárok na umístění do odsouzeným požadované věznice v rámci soudem určeného typu [...].*
38. Přemísťování odsouzených v rámci vězeňského systému tedy dle Ústavního soudu představuje určitou vnitřní řídicí činnost Vězeňské služby, která nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť jí není zasahováno do jakýchkoli veřejných subjektivních práv vězněných osob.
39. Žalobcem tvrzený zásah nesplňoval z výše uvedených důvodů předpoklady vyslovení nezákonnosti zásahu, protože chyběl zásadní pojmový znak – zkrácení na veřejných subjektivních právech, a proto soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítl

(§ 87 odst. 3 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

40. Protože se oba (částečně úspěšní) účastníci výslovně vzdali práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá na jakoukoli náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 16. února 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu